

De expositie van Wilfriedo Prieto, met centraal het werk 'Hero'. Foto Ilya Rabinovich

De galerie is aan het huilen

Wilfredo Prieto: *The Emperor's New Clothes* T/m 21 jan in Annet Gelink Gallery, Laurierstraat 187-189, Amsterdam. Inl. annetgelink.com

●●●●○

Er is op het eerste oog maar weinig te zien op de tentoonstelling van de Cubaanse kunstenaar Wilfredo Prieto (1978) bij Annet Gelink Gallery. In het midden van de ruimte staat een manshoge lege vitrine. Verspreid over de vloer vind je hier en daar wat glazen objecten, zoals een lege vissenkomp en twee gevulde medicijnflesjes. Verder liggen er glasscherven in een hoek en lijkt het achterin de galerie te lekken. Dus waar is de expositie, zo ben je geneigd aan de galeriehouder te vragen.

Het antwoord ligt besloten in de titel van de tentoonstelling, *The Emperor's New Clothes*, die Prieto ontleende aan het sprookje van Hans Christian Andersen. Zoals de naakte keizer uit het sprookje gelooft dat hij een gewaad van de mooiste zijde draagt, zo geeft Prieto betekenis aan haast onzichtbare voorwerpen. Indirect laat hij je zo nadenken over de aard van zijn conceptuele kunst: is het gebakken lucht, of zijn het toch briljante gedachtenvondsten?

Dat laatste, zo blijkt wanneer je met een titellijst door de ruimte loopt. Want eigenlijk is er heel veel te zien op Prieto's tentoonstelling. Mits je er maar oog voor hebt.

Het lekkende plafond bijvoorbeeld, is geen achterstallig onderhoud, maar een vernuftig apparaatje dat Prieto eigenhandig achter de gipsplaten heeft aangebracht. Het kunstwerk heet *Crocodile Tears* en lekt oogdruppeltjes op de vloer, ongeveer één per halve minuut. Heb je dat eenmaal door, dan begrijp je ook de insteek van de kunstenaar: hij wil ons doen geloven dat de galerie aan het huilen is.

En zo zijn er meer kleine ingevingen die je doen glimlachen zodra je ze doorhebt. In een van de medicijnflesjes bijvoorbeeld, zit een giftige vloeistof, in de ander het tegengif – maar welke waarin zit, is niet meer te onderscheiden. De vitrine blijkt *Hero* te heten, en is dus geen lege huls maar eerder een voetstuk: wie erin stapt is in één klap beroemd.

Prieto ziet zichzelf als een archeoloog die ideeën blootlegt, zo zegt hij. Zijn kunst verschilt niet veel van het dagelijks leven, hij geeft er slechts een kleine poëtische draai aan. Maar kijken we door zijn ogen, dan krijgt de wereld opeens een extra beetje magie.

Sandra Smallenburg